

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2026r.

w sprawie **W.P.**

skazanego za przestępstwo z art. 190a§1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12§2 k.k.

w zw. z art. 11§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 23 października 2025r., sygn. akt II Ka 396/25,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Brzesku

z dnia 11 czerwca 2025r., sygn. akt II K 20/25

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.K. – Kancelaria Adwokacka w B. – kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszym jej zarzucie wskazano na rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. poprzez „niedokonanie należytej kontroli instancyjnej, polegającej na lakonicznym odniesieniu się przez Sąd II instancji do szeregu zarzutów podniesionych w apelacji oraz całkowitego braku odniesienia się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 170§1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku obrońcy o przesłuchanie świadka A.Z.”.

Analiza motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji prowadzi jednak do wniosku, że Sąd ten odniósł się do prawie wszystkich zarzutów apelacji (o czym będzie mowa niżej), czyniąc to w sposób wyczerpujący i rzetelny. Sąd ten zwrócił uwagę na fakt, że zeznania R.W. nie tylko znajdowały oparcie w zeznaniach innych świadków, ale także w innych dowodach, takich jak wydruki wiadomości SMS czy korespondencja listowna. I nawet, gdyby uznać za obronę, że o winie skazanego w zakresie niektórych wydarzeń składających się na przypisane mu przestępstwo nie świadczył jeden bezpośredni dowód, to ujawnione poszlaki łączyły się w nierozzerwalny łańcuch pozwalający na przypisanie mu sprawstwa, jak na przykład w przypadku zarysowania pojazdu pokrzywdzonej. Sąd II instancji opisał powiązania pomiędzy poszczególnymi poszlakami w sposób trafny i niewymagający powtórzenia.

O bezstronnym podejściu sądu, dokonaniu przez niego właściwej oceny materiału dowodowego, przez pryzmat dyrektyw sformułowanych w art. 7 k.p.k. oraz uwzględnieniu zasady *in dubio pro reo*, świadczy dobitnie wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego skazanemu tych zachowań, co do których nie istniały dodatkowe dowody, które potwierdzałyby relację pokrzywdzonej (uszkodzenie zamka w drzwiach i in.).

Wbrew twierdzeniom obrony, Sąd w sposób właściwy i zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania odniósł się do tłumaczeń skazanego na temat jego niewłaściwego zachowania względem pokrzywdzonej i zaprezentował swoje stanowisko odnośnie tego, dlaczego działania skazanego nosiły cechę uporczywości. Sąd też trafnie zwrócił uwagę na to, że zarzuty związane z orzeczeniem wobec W.P. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej nie mogły okazać się skuteczne, bowiem potencjalna możliwość ewentualnego dochodzenia w przyszłości przez R.W. roszczeń od innych podmiotów i w odrębnych postępowaniach nie przekreśla możliwości orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w postępowaniu karnym od sprawcy czynu. Wszystkie wywody tego Sądu należało uznać za zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, zaś w treści kasacji nie zdołano skutecznie podważyć takiej oceny.

Konkludując, uznać należało, że Sąd Odwoławczy przeprowadził kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia w sposób pełny i właściwy pod względem prawidłowości i zakresu odniesienia się do zarzutów sformułowanych w pkt 1 lit. a) i pkt 2 apelacji, zaś jego motywy pisemne w tym zakresie nie wskazują na naruszenie art. 433§2 k.p.k.

Osobno omówić trzeba natomiast zarzut nieodniesienia się przez Sąd do zarzutu apelacyjnego dotyczącego uchybienia art. 170§1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. (pkt 1 lit. b) apelacji). Lektura motywów pisemnych Sądu II instancji potwierdza, że Sąd ten w istocie nie przeprowadził kontroli odwoławczej w tym zakresie, co stanowi naruszenie art. 433§2

k.p.k. Jednocześnie jednak uznać należało, że uchybienie to nie mogło mieć wpływu na treść wydanego orzeczenia.

Zauważenia wymaga, że wniosek o przesłuchanie świadka A.Z. złożony został w celu wykazania faktu, że w okresie zarzucanych W.P. czynów, „a w szczególności <<poniżania R.W. poprzez powieszenie na klamce jej mieszkania prezerwatywy; złośliwe uszkodzenie należących do niej rzeczy poprzez wkładanie zapatek do zamka drzwi jej mieszkania (...)>> oskarżony przebywał za granicą, w Niemczech” (k. 331). Owe zachowania zostały jednak wyeliminowane z opisu przestępstwa przypisanego ostatecznie skazanemu. Co za tym idzie, niezależnie od decyzji procesowej Sądu Rejonowego względem tego wniosku, a następnie postąpienia Sądu Okręgowego odnośnie do sformułowanego w apelacji zarzutu w tym względzie, okoliczności, na które dowód miał zostać przeprowadzony, znalazły się ostatecznie poza sferą przedmiotu postępowania w niniejszej sprawie.

W drugim zarzucie kasacji wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 437 k.p.k. przez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, na skutek błędnego uznania, że Sąd I instancji nie naruszył art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 5§2 k.p.k., jak również art. 46§1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię. Wskazanie, jako naruszonego, art. 437§1 k.p.k. jest jednak niezrozumiałe, bowiem przepis ten określa jedynie rodzaje rozstrzygnięć, jakie może wydać sąd II instancji. Właściwym było w tym zakresie postawienie zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. poprzez niewłaściwe rozpoznanie zarzutów apelacji, co wszak uczyniono w zarzucie z pkt 1 kasacji i do czego Sąd Najwyższy odniósł się powyżej.

Podsumowując, wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym. Autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, a tym bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano natomiast wynagrodzenie według norm przypisanych.

[WB]

[a.ł]